



SomSEN horizon

Jaargang 8 - nummer 15 - Mei 2005

Boordevol meeslepende verhalen:

- Hollanders op de Ierse toer
- Engelse piloot keert terug naar 'Somsenhuus'
- De 'tragedie' van Aaltjen Somsen
- Geboren en getogen in Baldwin, dat wel
- Rennen door New York City
- Onze (zon)dagen in Baldwin 1949
- Stanley & Jeanne Somsen-Theobald



Halfjaarlijks familiemagazine

Bestuur Somsen Stichting

Johan Somsen [1089], *lid en vertaler Somsen Horizon (Engels)*
 Schietbaanweg 11, 8162 GP Epe
 tel.: 0578-629 893 / 06 290 324 84
 E-MAIL: JOHAN.F.SOMSEN@WXS.NL

Margriet Iserief-Somsen [2878], *secretaris*
 Jan Tooropstraat 2, 3817 PZ Amersfoort
 tel.: 033-461 96 43
 E-MAIL: SOMSENSTICHTING@CASEMA.NL

Jan van Daatselaar [679]
penningmeester
 Esstraat 22, 7131 CT Lichtenvoorde
 tel.: 0544-375 783
 E-MAIL: J.V.DAATSELAAR@HCCNET.NL

Gree van Daatselaar-Somsen [53]
vice-voorzitter
 Esstraat 22, 7131 CT Lichtenvoorde
 tel.: 0544-375 783
 E-MAIL: GREE.VD.SOMSEN@HCCNET.NL

Wim Somsen [518], *2e secretaris*
 Hoge Heurnseweg 8, 7095 CJ De Heurne
 tel.: 0315-652 115
 E-MAIL: SOMSEN@UWNET.NL

Berto Somsen [423], *2e penningmeester*
 Burg. Wilhelmweg 27, 7151 AA Eibergen
 tel.: 0545-476 272
 E-MAIL: BCSOMSEN@CS.COM

Helmut Somsen [1562], *lid*
 Provinzialstrasse 70, 46499 Hamminkeln
 Bundesrepublik Deutschland (BRD)
 tel.: 0049-287 35 36
 E-MAIL: HELMUT.SOMSEN@T-ONLINE.DE

Ada Somsen [75], *lid*
 Leusdenhof 298, 1108 DP Amsterdam Zuidoost
 tel.: 020-696 18 34
 E-MAIL: ADASOMSEN01@ZONNET.NL

Theo Somsen [227], *lid en redactie Somsen Horizon*
 Hindenhoek 11, 8172 AC Vaassen
 tel.: 0578-572 867
 E-MAIL: THEOSOMSEN@CS.COM

Adviseurs Somsen Stichting
 Dick Somsen [130], *genealogische bestanden*
 Monteverdilaan 175, 8031 DL Zwolle
 tel.: 038-454 23 60
 E-MAIL: SOMSEN.DJ@NET.HCC.NL

John Somsen [2353], *USA en Internet*
 35 Springdale Avenue, Holyoke,
 MA. 01040-3421, USA
 tel.: 001 413 538 77 24
 E-MAIL: SOMSEN@CROCKER.COM

Ben Somsen [396], *audio-visuele ondersteuning*
 Lariksweg 1, 7151 XW Eibergen
 tel.: 0545-472 546, fax.: 0545-475 359
 E-MAIL: BENSOMSENVIDEO@TREF.NL

Internet

Somsen website: <http://www.somsen.org>

Bankzaken USA

Mrs Marieke Edwards-Jager Gerlings [725]
 920 East Bay Dr. NE# 3D301, Olympia,
 WA. 98506-1222, USA
 tel.: 001 360 786 15 83
 E-MAIL: HOLLAMER@AOL.COM

Colofon**Somsen Horizon**

is een uitgave van de Somsen Stichting

Verschijningsfrequentie: 2 x per jaar, in mei en november

Oplage: Nederlands: 200, Engels: 100

Donateurs

Het blad wordt gratis toegezonden aan de donateurs van de Somsen Stichting, die jaarlijks minimaal € 15,= overmaken op: **giro 79 09 885** t.n.v. Somsen Stichting, Amsterdam

Kopij

Redactie Somsen Horizon

E-MAIL: THEOSOMSEN@CS.COM

Lay-out: Bep Berkhoff-van den Boom

Druk: Feluagroep, Apeldoorn

**We staan overname van tekst graag toe,
mits met bronvermelding.**

Inhoud

Bestuur en Adviseurs, Colofon en Doelstelling, Inhoud	2
Voorwoord	3
Hollanders op de Ierse toer	4
Campingweekeinde van 12-14 augustus 2005	5
Engelse piloot keert terug naar 'Somsenhuus'	6
De 'tragedie' van Aaltjen Somsen	7
Geboren en getogen in Baldwin, dat wel	9
Rennen door New York City	13
Stan en Jeanne Somsen's 60-jarig huwelijk	15
Onze (zon)dagen in Baldwin 1949	16
Familieberichten	19

Doelstelling Somsen Stichting

De Stichting heeft ten doel:

het bewaren en bevorderen van de saamhorigheid tussen personen welke de familienaam Somsen dragen, aan hen gerelateerd zijn of waren dan wel in hen geïnteresseerd zijn.

De Stichting tracht haar doel onder meer te verwezenlijken door:

- het verrichten van historisch onderzoek naar de regio- en familie-geschiedenis;
- het verzamelen van historische documentatie en genealogische gegevens;
- het aanleggen en beheren van een (familie)archief en databestanden;
- het uitgeven van een periodiek;
- het verstrekken van informatie aan personen, instellingen en instanties;
- het organiseren van activiteiten ter realisering van het doel van de stichting.

Op de omslag

I-r: Alissa, Coby en Leah Somsen (pag. 12)

Voorwoord



Johan Somsen met
kleinzoon Boudy

In het bestuur van de Somsen Stichting hebben enkele aardverschuivingen plaatsgevonden, zoals u kunt constateren als u de namenlijst op pagina 2 doorleest. Theo Somsen gaf eind vorig jaar te kennen zijn functie als voorzitter te willen neerleggen. Hij is in oktober 2004 met pré-pensioen gegaan en dacht dat hij het dan zo druk zou krijgen, dat het voorzitterschap van de Somsen Stichting hem teveel zou worden. De eerlijkheid gebied te vermelden dat steeds meer werk op zijn schouders terecht kwam en omdat het niet mogelijk bleek nieuwe familieleden voor werkzaamheden te rekruteren, kwam hij tot het besluit dat hij er dan maar beter mee kon stoppen. In het bestuur hebben we dat ten zeerste betreurd en het heeft enige overredingskracht en onderhandelingsstactiek gekost om hem in ieder geval nog binnen boord te houden, want aanvankelijk wilde hij ook niet meer aanblijven als lid van het stichtingsbestuur.

Doordat ik mijzelf beschikbaar heb gesteld het voorzittersschap van Theo over te nemen, op voorwaarde dat hij dan wel de redactie zou blijven voeren van ons tijdschrift

Somsen Horizon, konden we hem behouden voor het bestuur en ons tijdschrift. Het zou ook niet te verteren zijn geweest dat Theo geheel uit het gezichtsveld was verdwenen, want hij is wel een van de mannen van het eerste uur en heeft in zeer belangrijke mate bijgedragen tot het ontstaan van ons familieboek, de grote reünie in 1997 en daarna de Somsen Stichting en ons fraaie tijdschrift.

Ik wil nadrukkelijk vaststellen dat ik mij voor deze functie bereid heb verklaard omdat het er naar uitzag, dat de Somsen Stichting slechts nog slapend zou blijven voortbestaan en dat mag natuurlijk niet gebeuren; maar het betekent dan wel dat er mensen bereid moeten zijn een bijdrage te leveren. Als ik zie hoeveel, vooral jonge Amerikaanse, Somsens betrokken zijn bij onze activiteiten, dan mag dit niet zomaar doodbloeden. Bovendien moeten we ons serieus beraden op een reünie in 2007.

Veel van onze Amerikaanse familieleden staan klaar om de oceaan over te steken! **Wie wil ons helpen?** Onze penningmeester, Ada Somsen, was door zeer drukke werkzaam-

heden vanwege een nieuwe baan ook toe aan lastenverlichting en tot ons grote geluk hebben we Jan van Daatselaar -de eerste Somsen van de koude kant- bereid gevonden voor onze penningen te zorgen, een taak die wij bij hem in zeer goede handen weten.

Voor u ligt alweer het 15de nummer van ons familie magazine *Somsen Horizon*. Daar mogen we als familie inderdaad flink trots op zijn, want als je met anderen in gesprek komt over dit soort activiteiten, dan is er soms wel eens een familie die een eenvoudig stenciltje uitgeeft, maar een compleet magazine -en dat ook nog eens in twee talen- is echt een bijzonderheid. Wij zijn er als Stichtingsbestuur dus zeker trots op, maar we zien ook dat we het vele werk voor een zeer beperkte groep verzetten en daarom de oproep aan u allen familieleden in uw directe omgeving actief aan te sporen donateur van de Stichting te worden, zodat dit werk ook in de toekomst doorgang kan blijven vinden. **Wie wil ons helpen?**

Namens het bestuur,
Johan F. Somsen



Hollanders op de Ierse toer

door Johan Somsen [1089]

Onze nieuwe voorzitter Johan Somsen spreekt niet alleen voortreffelijk Engels, zingen kan hij het ook! En met groot succes, want opnieuw is een CD uitgebracht van 'zijn' vocalgroep Doetmaes. Tot in Ierland toe viert deze groep triomfen. Jammer genoeg vermeldt het artikel niet de onmiskenbare bijdrage van de Irish whisky aan dit succes.

Drie jaar na het uitbrengen van onze eerste CD komen wij, de mannen van *Doetmaes* uit Epe, met ons tweede troetelkind. Onder de bezielende leiding van onze dirigente Hetty Vrinds zijn we ons in de loop van de jaren steeds meer gaan toelleggen op Ierse muziek en het is dan ook daarom dat we onze tweede CD, *Doetmaes Beter*, als ondertitel *Songs of Ireland* hebben meegegeven. Daarbij is uiteraard ook ons bezoek aan Ierland, eerder dit jaar, van invloed geweest.

In de inmiddels acht lange, bruisende jaren van ons bestaan is de hechtheid in het koor alleen nog maar gegroeid. Het enthousiasme bevindt zich op een hoogtepunt, wat telkens weer duidelijk blijkt tijdens onze befaamde repetitieavonden: altijd een volle bak. We hebben een aantal jaren geleden zelfs een wachtlijst moeten instellen voor nieuwe leden, omdat we niet groter kunnen en willen groeien.

Doetmaes bestaat uit 42 mannen en één vrouw: onze dirigente Hetty Vrinds. We vormen een bont gezelschap in vele opzichten. Eén vrouw die al ruim acht jaar lang zo'n groep ongeregelde mannen het hoogste lied laat zingen is een bijzonderheid. De leeftijdsopbouw van het koor is ook zeer divers: de leeftijden variëren van eind twintig tot midden zeventig, maar wat mischien nog wel het meest vertederend van alles is, is dat de leden uit alle hoeken van de samenleving komen. Jong en oud, rijp en groen, grootindustriële en magazijnbediende, gestudeerd en anders opgeleid: alles zit door elkaar. Een belangrijke bindende factor, naast ons zingen, is een sterke neiging tot ongecontroleerd gedrag en tegen die

achtergrond wordt ons gezang, zeker tijdens optredens, altijd een bijzonder feest. De spontaniteit is zonder uitzondering ontzettend groot. Niet voor niets ontvingen we op het korenfestival van Medemblik de eerste prijs van de publieksjury en voor het smartlappenfestival in Varsseveld heeft men ons drie achtereenvolgende jaren gesmeekt om te komen zingen,

gramma op het hoofdpodium. En, last but not least, ons bezoek aan Ierland in mei 2004 groeide uit tot een ware happening. De vele optredens die we toen in Galway gegeven hebben, lokten een groot aantal lovende reacties en vele uitnodigingen tot nieuwe optredens uit. Het kwam een paar keer voor dat we op straat optraden voor een publiek van enkele honderden enthousiaste Ieren, waardoor de hoofdstraat van het vriendelijke Galway gedurende lange tijd volledig geblokkeerd was. Dat prachtige Ierse publiek, dat op muzikaal gebied toch wel het een en ander gewend is, was zo enthousiast dat we allemaal al weer in stilte hopen op een volgend bezoek aan Ierland.



CD-cover Songs of Ireland

terwijl de regels zijn dat elk koor maximaal twee jaar achter elkaar mag optreden. Bij het jaarlijks terugkerende korenfestival in *Paradiso* (Amsterdam) wil men ons steeds graag hebben en we krijgen dan altijd een 'prime time' plaats in het pro-

De CD is te bestellen via Johan Somsen voor € 12,50 (incl. porto)

Campingweekeinde

van 12 - 14 augustus 2005

Voor de negende keer organiseren we het Somsen campingweekeinde in IJzerlo. Voor het bestuur begint het al op de 11de want dan wordt er weer vergaderd, deze keer bij Ben Somsen in Eibergen.

Een bezoek aan de familie Veerbeek en onze lindeboom staat gepland op vrijdagmiddag de 12de om ongeveer 15.00 uur en de Barbecue wordt zoals gebruikelijk op zaterdagavond vanaf 19.00 uur gehouden. De kosten voor de Barbecue zijn € 15.00 per persoon en voor dit onderdeel *graag ruim van tevoren aanmelden bij Wim Somsen*.

Op de zaterdag zijn twee activiteiten gepland. 's Morgens brengen we een bezoek aan Bredevoort, de boekenstad. Deze dag is er van 10.00-17.00 uur een zgn. *Pape-rassenmarkt*. De organisatie spreekt van een kwaliteitsmarkt voor zeldzaam papier en het antieke boek. Je vindt hier alles wat op (plat) papier verschenen is, documenten, ansichtkaarten, etsen, posters, brieven, en warempel, ook de kraam van onze eindredacteur Theo Somsen.

Plaats: 't Zand en het oude school plein in Bredevoort.

's Middags om 15.00 uur brengen we een bezoek aan het *Crash-museum* in Lievelede.

Het Avog's Crash-museum is een museum over de geschiedenis van de Achterhoek in de Tweede Wereldoorlog. Dat is echter niet alles. Het gaat vooral over de 400 vliegtuigen die in die tijd in de Achterhoek zijn neergestort. Door onderlinge gevechten of door afweergeschut stortten vele Duitse, Amerikaanse en Engelse vliegtuigen neer.

De Achterhoekse vliegtuigwrakopgravers-groep graaft neergestorte vliegtuigen op en heeft de gevonden vliegtuigmotoren, de cockpits, de propellers, stukken van de vleugels en nog veel meer in het museum neergezet. Nog steeds worden er vliegtuigonderdelen gevonden in de Achterhoek.



Theo Somsen in Bredevoort

Het adres van het museum is Avog's-museum, Europaweg 34 te Lievelede.

De kosten van het museumbezoek zijn ca. € 3.00 per persoon.

We verwachten weer een heleboel familieleden. Er is één familietak bezig met het organiseren van een eigen reünie op de camping, dus... het kan vol worden. Plaats zal er echter vast zijn, dus meldt u aan en wilt u niet kamperen: kom toch want de Barbecue op zaterdagavond is altijd reuze gezellig. Nogmaals dan wel **graag tijdig (vóór 7 augustus) aanmelden** per post, telefoon of e-mail bij Wim Somsen.

Wim Somsen

Hoge Heurnseweg 8
7095 CJ De Heurne
telefoon: 0315-652 115
e-mail: somsen@uwnet.nl



Heel regelmatig bezocht Annie Fukkink-Heusinkveld de campinggasten. Vaak samen met haar moeder Lien Heusinkveld-Hoopman [376], dochter van een Somsen-moeder. Eens bracht Annie zelfs een prachtig tableau mee met foto's van haar voorouders. Geheel onverwacht overleed zij op 25 januari 2005 op 63 jarige leeftijd. Zij spelde ons familieblad en leefde intens met ons mee, zoals wij nu met haar man Gerrit, haar (klein)kinderen, familie én haar moeder.

Engelse piloot keert terug naar Somsenhuus

Angstige uren en tijden beleefde Frank Dell, nadat zijn toestel tijdens een nachtelijke bombardementsvlucht werd neergeschoten. Mede dankzij de bewoners van het Somsenhuus in IJzerlo overleefde hij de Tweede Wereldoorlog. Het Somsenhuus, de boerderij waar alle Somsens uiteindelijk hun oorsprong vinden en dat kort na de oorlog helaas afbrandde. Frank Dell keerde onlangs terug naar die plek en naar zijn redders.



Voor het **Somsenhuus**:
Truida Lammers-Prinzen en Frank Dell

Herfst 1944

Het is nacht. Hoog door het nachtelijk duister razen de geallieerde vliegtuigen naar Duitsland. In de verte flikkert en vlamt het; het vuur laait op en dooft weer uit. Een *Mosquito* vliegt verder met zijn bommenlast. Ver beneden ligt het Ruhrgebied, het hart van de Duitse oorlogsindustrie. Overal is vuur; rood, geel, oranje en hel wit. De donder van het spervuur klinkt als het gerommel van een sneltrein, die in ijzende vaart over een ijzeren spoorbrug raast. Vlak bij het toestel exploderen de granaten van de luchtafweer en zij slingeren hun scherven ver in het rond. Nog vliegt de machine. Opnieuw zendt de *Flak* (Duits afweergeschut) de granaten omhoog. Een schok, gevolgd door een hevige klap... De *Mosquito*, die door midden is gebroken, stort neer in gierende vaart, hij komt terecht in de omgeving van Duisburg. De Britse piloot **Frank Dell** ziet kans om gebruik te maken van zijn parachute, die zich na drie seconden opent op een hoogte van 10.000 meter. Het duurt 25 minuten voordat hij in het donker van de nacht op een omgeploegde akker terechtkomt.

Hij bevrijdt zich van zijn parachute en begint te lopen. Het eerste herkenningsteken dat hij ziet, is een bord met het opschrift *Ahaus* (een Duitse plaatsnaam, dichtbij de grens).

Na vele nachten van alsmaar doorlopen kwam Frank Dell op Nederlands grondgebied, en wel bij de familie Breukelaar aan de Varsseveldseweg in Aalten.

Op het Somsenhuus

Via het Aaltens verzet kwam de Engelse piloot op het *Somsenhuus* in IJzerlo terecht, waar hij onderdak kreeg bij de familie van Bernard en Dora Prinzen.

Daar kwam hij vorige week opnieuw. Het gezin Prinzen bestond in de oorlogsjaren uit vader, moeder en negen kinderen. Er verbleven in

De oudste dochter Truida verzorgde het voedsel voor de onderduikers. Zij ging zelfs roken om Duitse sigaretten weer stiekem door te geven aan de piloten.

Dit zijn allemaal bijzondere waardevolle herinneringen aan de oorlogsjaren.

Frank Dell en zijn vrouw Elisabeth kwamen in het najaar van 2004 even uit Engeland terug naar het *Somsenhuus* om Truida Lammers-Prinzen te feliciteren met haar tachtigste verjaardag. Bij die gelegenheid kreeg zij van Frank Dell een *Wing*, het officiële teken van de Royal Air Force. De families Dell en Lammers bezochten het gedenkteken aan het Rademakersbroek bij Varsseveld. Frank Dell legde bloemen bij het monument.



l-r: Co Hettinga, Truida Lammers-Prinzen, Frank Dell, Hendrik Lammers en Isabel Dell bij het Herdenkingsmonument in Varsseveld

totaal zeven piloten als onderduikers en dat terwijl er dertig Duitsers ingekwartierd waren op de boerderij. De Duitsers sliepen op de deel, terwijl boven hun hoofden de Engelse en Amerikaanse piloten tussen het hooi verborgen waren.

Met toestemming overgenomen uit *Achterhoek Nieuws* 16-11-2004 en *Aalten Vooruit* 17-11-2004.

Foto's: Hans Lurvink
(Met een kleine aanvulling van de Somsen Horizon-redactie)

De 'tragedie' van Aaltjen Somsen [572]

door Dick Somsen [130] en Dikky Lenselink [133]

Zij was de eerste Somsen die naar Amerika vertrok. Maar kwam ze er ook daadwerkelijk aan?

Daarover verkeerden wij heel lang in twijfel en wij vreesden het ergste, totdat wij haar weer op het spoor kwamen. Dick en Dikky Somsen-Lenselink doen nu verslag van hun speurtocht en van de lotgevallen van Aaltjen Somsen.

In ons familieboek *Somsen Omnes Generationes* wordt in hoofdstuk 32, pag. 61 de emigratie naar Noord-Amerika van de eerste Somsen-naamdrager, Aaltjen Somsen [572], beschreven. Boven het hoofdstuk staat *Aaltjen Somsen, een tragedie?* Omdat wij in 1996 geen gegevens van Aaltjen in Amerika konden vinden namen wij aan dat Aaltjen met haar gezin mogelijk aan boord van het door brand vergane stoomschip *Phoenix* zou geweest kunnen zijn, hoewel hierover toen geen zekerheid verkregen kon worden.

Inmiddels zijn we 8 jaar verder met ons familieonderzoek en weten wij meer over de lotgevallen van Aaltjen en haar man Dirk Jan Rijkers [575]. Met zekerheid kunnen we nu zeggen dat zij niet aan boord van het rampschip zijn geweest, al weten wij ook nu nog niet met welk schip zij de overtocht van Nederland naar Noord-Amerika hebben gemaakt. Het Algemeen Rijksarchief en het Centraal Bureau voor Genealogie, beiden in den Haag, bezitten geen passagierslijsten van schepen die omstreeks 1850 emigranten naar Noord-Amerika brachten.

In Amerika zijn, voor veel geld, wel passagierslijsten van emigrantenschepen te koop; echter de door ons geraadpleegde archivariissen van bovengenoemde archieven hebben hun twijfels betreffende de juistheid van deze Amerikaanse passagierslijsten.

Dirk Jan Rijkers woonde met zijn gezin op de boerderij *Rijkers(t)* in de Heurne, gemeente Aalten. Het is zeer waarschijnlijk dat hij de boerderij erfde van zijn vader Hendrik Jan [2107], die de boerderij op zijn beurt weer erfde van zijn vader Lammert Rijkers.



Phoenix: schaalmodel

In de geboorte-, resp. overlijdensakten van deze drie generaties wordt steeds hetzelfde huisnummer vermeld. Dirk Jan is het achtste kind uit het huwelijk van Hendrik Jan Rijkers [2107] en Teunissen Doornink [2108].



Phoenix: de laatste reisroute

Na Dirk Jan kreeg het echtpaar nog een zoon n.l. Gerrit Jan, geb. 8 september 1815 op de boerderij *Rijkers(t)* in de Heurne, gemeente Aalten. Deze Gerrit Jan is samen met zijn vrouw in 1846 naar Noord-Amerika vertrokken.

In de emigratielijsten van de historicus J.P. Swieringa vinden wij: Gerrit Jan Rijkers, landbouwer, 30 jaar, Nederlands-hervormd, bestemming Evansville, Indiana, USA, reden familievereniging.

Aaltjen Somsen woonde sinds haar huwelijk in 1836 met Dirk Jan Rijkers op de boerderij *Rijkers(t)* en op deze boerderij werd besloten de

overtocht in 1847 te maken naar de Nieuwe Wereld.

Voor hun vertrek werden de boerderij, de grond en alle bezittingen verkocht zodat Dirk Jan de laatste 'Rijkers-eigenaar' van het familiegoed in de Heurne is geweest. De emigratielijsten van J.P. Swieringa vermelden: Dirk Jan Rijkers, 33 jaar, Nederlands-hervormd, vrouw en 2 kinderen, bestemming Evansville, Indiana, reden familievereniging, samen met zuster Grada Rijkers, 36 jaar, zelfde bestemming als Dirk Jan.

Enige jaren later, in 1851, heeft Hendrik Jan Somsen [577], Aaltjen's oudste broer, met vrouw en vier kinderen volgens de historicus Swieringa dezelfde reisbestemming als Dirk en Aaltjen met als reden: familiehereniging.

Een kleinkind van Dirk en Aaltjen, dochter van Hendrik Jan Rijkers [3739], Minnie Elisabeth [5052], schrijft in een brief aan familie op 28 augustus 1955 o.a. het volgende: *Mijn grootvader woonde in Rotterdam waar hij een burgerlijke positie bekleedde. Zijn zuster die met hem kwam is kort na aankomst in*



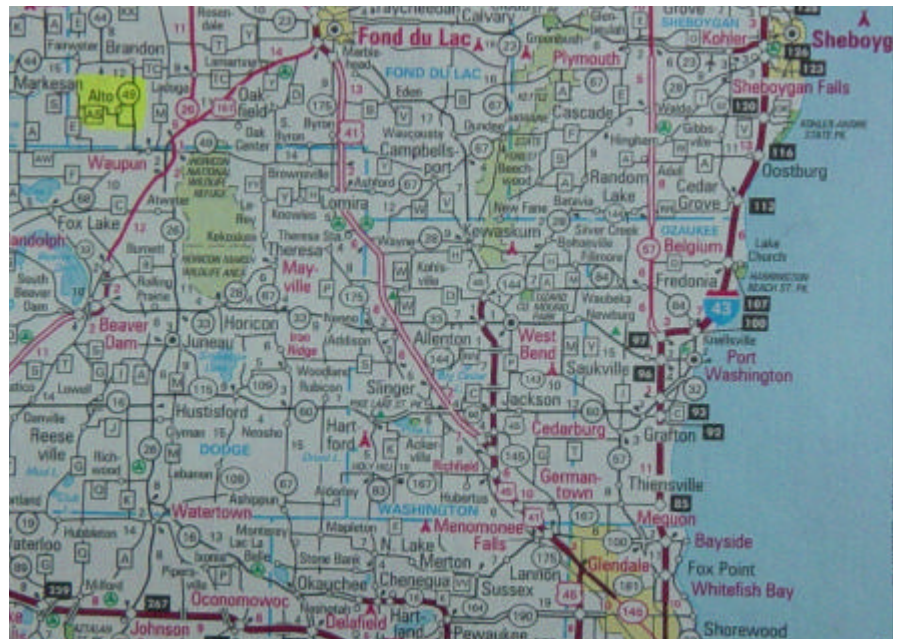
Brand op de Phoenix
tekening: Brigitte van Brakel

Aaltjen Somsen heeft het in haar nieuwe vaderland niet makkelijk gehad. Zij overleefde twee keer met haar gezin een brand in hun woning. Bij de eerste brand verloor zij haar schoonzuster Grada en tijdens de tweede brand was zij invalide en moest zij door haar zoon worden gered uit de vlammenzee. Als dit geen tragedie is...?!

Wij danken onze collega-genealoog Hans Rijkers voor het beschikbaar stellen van zijn gegevens uit de

Rijkers-tak, die door het huwelijk met Aaltjen Somsen familieverwantschap kregen met elkaar. Omgekeerd konden wij gegevens uit onze Lenselink-genealogie aan hem verstrekken betreffende een huwelijk in 1867 te Hengelo (G) van Hendrik Rijkers en Hilleken Lenselink. Genealogisch onderzoek is boeiend en spannend tegelijk...

Amerika omgekomen bij een brand in hun huis toen zij probeerde waardevolle spullen te redden. Later is hun huis voor de tweede keer afgebrand en mijn vader heeft met grote moeite zijn invalide moeder (Aaltjen) uit het brandende huis weten te dragen. Ikzelf heb haar nooit zien lopen. Mijn moeder, Willemina Johanna Duenk [4891], was als baby op dezelfde boot van Rotterdam naar New York als mijn vader en mijn vader vertelde zijn kinderen dat hij moeder als baby in zijn armen heeft gedragen. Onderzoek in Rotterdam heeft echter niets opgeleverd over de positie die Dirk Jan daar zou hebben gehad, noch over de datum van vertrek naar Noord-Amerika.



County Fond du Lac met de plaatsen Waupun en Alto
in het gedeelte linksboven

In de 19de eeuw vonden in Amerika om de tien jaar volkstellingen plaats. In 1850 treffen wij Dirk Jan en Aaltjen voor het eerst aan op de tellinglijst, evenals in 1860 en 1870. Op de lijst van 1860 en 1870 staat dat zij woonden in Waupun City, County Fond du Lac, Wisconsin. Dirk Jan Rijkers is op 25 augustus 1891 op 77 jarige leeftijd overleden te Alto, WI. USA. Aaltjen Somsen is op 8 augustus 1887 op 83 jarige leeftijd overleden te Alto, WI. USA. Hendrik Jan Rijkers [3739] is op 15 april 1917 op 79 jarige leeftijd overleden te Alto, WI. USA. Tonia Johanna Rijkers [3740] is vóór 1851 overleden. Willemina Johanna Duenk [4891] is op 14 december 1907 op 60 jarige leeftijd overleden te Alto, WI. USA. Zij liggen allen begraven op Oak Mound Cemetery in Alto, WI. USA.

In dit gebied, Waupun en Alto, in de staat Wisconsin, USA zijn Dirk Jan en Aaltjen neergestreken na de overtocht in 1847. Rechts het Lake Michigan. Even ten noorden van de havenstad Sheboygan voltrok zich op 21 november 1847 de ramp met het stoomschip Phoenix, waarbij 144 Nederlandse emigranten, voornamelijk afkomstig uit de Gelderse Achterhoek, 15 Amerikaanse bemanningsleden en 13 Amerikaanse passagiers omkwamen.



Zomer 2004: Marco Somsen uit Aalten bezoekt de Somsens uit Orlando, Florida, USA.

I-r: Roger Somsen [2387], Marilyn Somsen-Dallman [2388], Marco Somsen [545], Karen Somsen-Ryan [3873] en Jon Somsen [2389]

Geboren en getogen in Baldwin, dat wel

door Philip J. Somsen [2685]

Als lid van de derde generatie USA-Somsens is Phil Somsen geboren en getogen in Baldwin, Wisconsin. Vervolgens sloeg hij zijn vleugels uit en klapwiekte hij naar tal van andere plaatsen en functies. Wat hem daar zoal overkwam laat hij ons weten: in de derde persoon enkelvoud.

Op de foto ziet u Ds. Philip J. Somsen afgebeeld, die op het ogenblik coördinator geestelijke verzorging/ziekenhuispredikant is aan het Trinity Regional Medical Center in Fort Dodge, IA. Na 20 jaar in gemeentes te hebben gewerkt in Minnesota, Californië en South Dakota; kampwerk te hebben verricht in Michigan en Iowa, én te hebben gewerkt voor de zending in Kentucky, heeft Phil een zeer bevredigende baan gevonden als lid van het gezondheidsteam. Naast de dagelijkse bezoeken aan de ziekenhuispatiënten, is hij ook betrokken bij de predikanten en kerken in de omgeving van Fort Dodge, leidt hij kerkdiensten wanneer een predikant op vakantie is of wanneer er geen predikant is. Hij is met zijn gezin actief in de First Presbyterian Church in Fort Dodge.

Hij is geboren in Baldwin, Wisconsin, als zoon van Harry en Wilhelmina Somsen-Muyskens [340-341]. Phil woonde in het naburige dorp Woodville tot zijn achttiende. Samen met zijn ouders, zijn broer Cornelius (overleden), en zijn vijf zusters Ruth (overleden), Rachel, Miriam, Lois en Eunice, ging hij naar de First Reformed Church van Baldwin.

Phil 'ontsnapte' zijn ouderlijk huis door in 1968 naar het Northwestern College in Orange City, IA. te gaan. Zoals zoveel jonge mensen voelde hij de drang zijn eigen weg te zoeken. Hij vertelt ook dat hij op de middelbare school niet een van de besten was en het studieniveau nauwelijks kon bijhouden. Toen een mentor hem adviseerde dat hij maar beter een ambacht kon gaan leren omdat hij niet geschikt was voor theoretische vakken, werd hij wakker

geschud en toen dwong hij zichzelf ertoe eens goed te overwegen wat zijn weg in de toekomst moest zijn. Phil mocht op proef gaan studeren, wat inhield dat hij bepaalde cijfers moest halen om door te mogen gaan. Gelukkig redde hij dat, hoewel het soms op het nippertje was. Hij volgde zijn broer op in een baantje bij de schoolkantine, waar hij conciërgewerkzaamheden moest verrichten, maar ook in de weekenden in de keuken en de schoolkantine moest werken. De tijd die hij vroeger veel thuis bij zijn moeder doorbracht, vanwege astma in zijn jeugd, kwam hem nu goed van pas.

Phil ontmoette zijn vrouw Evelyn 'Evy' Van Bruggen [2696] in de herfst van 1970. Ze was een nieuwe student uit North Dakota. Evy was opgegroeid op een boerderij en was



Phil Somsen (geb. 1950)

aangesloten bij de First Reformed Church van Litchville, ND., samen met haar familie. Haar beide ouders waren van Nederlandse afkomst, hoewel er nog steeds een vriendschappelijk debat in de familie gaande is of haar moeders familie (met de Friese naam: Reinstra) zich wel Nederlands zou mogen noemen! Phil en Evy ontmoetten elkaar voor het eerst op bijeenkomst waar ze een andere persoon moesten zien te vinden die hetzelfde aantal broers en zusters had. Het kwam toevallig zo uit dat Evy vier zusters en twee broers heeft en dat paste dus precies bij de achtergronden van Phil. Later



De Somsen-Muyskens familie, 1951
l-r: Harry, Ruth, Cornelius, Wilhelmina en Philip

die avond zag Evy Phil alleen wandelen en ze vroeg of ze met hem op mocht lopen en de rest is geschiedenis...

Tijdens diezelfde bijeenkomst voelden Phil en Evy zich beiden door God geroepen hun leven in de toekomst aan hem te wijden, maar ze hadden er nog geen idee van dat ze dat gezamenlijk zouden doen.

Evy en Phil trouwden 10 maanden en 10 dagen later op 12 augustus 1971. Vanuit North Dakota gingen zij op huwelijksreis naar Baldwin, Wisconsin, waar ze logeerden bij zijn tantes Dena, Jennie en Ella én zijn oom Herman Somsen (omdat Harry en Wilhelmina het jaar daarvoor naar Orange City, IA. waren verhuisd), die bij hen thuis een receptie organiseerden voor de familieleden en vrienden uit Wisconsin, die Evy nog niet eerder ontmoet had. De huwelijksreis eindigde in hun nieuwe huis in Denton, Texas, waar ze een motel en restaurant gingen runnen. Dat avontuur duurde maar 6 maanden. Als jong echtpaar voelden Phil en Evy zich helemaal niet goed toegerust om de uitdaging aan te gaan 24 uur per dag te werken en dat 7 dagen per week in een grote stad en dat ook nog eens te combineren met een persoonlijk leven. Ze vluchtten terug naar Orange City, IA.

Terug in Iowa, werd Phil chauffeur op een vuilniswagen en Evy werkte voor een bedrijf dat jassen en petten

maakte. Toen begon een ander avontuur. Ze werden uitgenodigd om in de zomer in een christelijk jeugdkamp te werken in Michigan. Dat zette iets in beweging en dat duurde 6 zomers. Phil ging terug naar de universiteit om zijn studie af te

werd tot een seminarie ging er nóg een deur open. Met opluchting grepen zij de gelegenheid aan om docent te worden en gastouders op een kostschool van de zending in de bergen van Kentucky. Tijdens deze twee jaren werd Alissa Joy [2697]

geboren op 6 april 1974 in Richmond, KY.

Phil en Evy voelden zich weer rusteloos worden toen ze bijna twee jaar in Kentucky hadden gewoond en door gebed en door het opdoen van praktische ervaring in het preken en het voorgaan in kleine platelandkerken in de bergen, besloot Phil uiteindelijk het seminarie af te gaan maken.

De volgende drie jaar woonden ze in Holland, MI., waar Leah Rachel [2698] werd geboren op 4 oktober 1976. Terwijl Phil studeerde, had Evy allerlei baantjes om het gezin te onderhouden, maar ze merkten ook dat God op wonderbaarlijke wijze voor hen zorgde.

Toen Phil afstudeerde aan het seminarie solliciteerde hij bij 5 verschillende gemeenten en kon bij alle

beroepen worden, van Stone Ridge, NY. tot Belmond en Allison, IA., Harrison, SD. en Leota, MN.

Omdat hij er maar een kon aanvaarden -en met het advies van een goede vriend dat je niet de moeilijkste taak op je hoeft te nemen om toch God te dienen- kozen Phil en Evy ervoor te verhuizen naar Leota, MN., slechts 60 mijl (1 uur) van Harry en Wilhelmina in Orange City. Coby Lynn [2699] werd een maand na aankomst geboren op 24 juni 1978.



Evy en Phil in de zomer van 2004
Nog steeds genietend van elkaar in hun 33e huwelijksjaar!

maken, maar wist nog steeds niet zeker of hij een carrière als predikant ambieerde. Hij moest er vaak aan denken dat er in zijn familie over gesproken werd, dat zijn moeder Wilhelmina vaak gebeden had dat een van haar zoons dominee zou worden, maar hij wist ook dat hij zich daar als jongen vaak door onderdruk gezet voelde en dat hij zich toen helemaal niet geschikt voelde om dominee te worden. Toen zijn afstuderden naderde en Phil toegelaten



Ethan Ledeboer, Isaac Kippes, Benjamin Kippes, Elizabeth Kippes

Na vijf jaar in een plattelandsgemeente te hebben gewerkt, werd Phil weer rusteloos en zij verhuisden toen naar Elk Grove, CA., net ten zuiden van Sacramento. De kerk was opgericht in 1967 in een oude openluchtbioscoop. Het werk als predikant verschilde totaal met dat van een gemeente op het platteland in de Midwest, waar zij opgegroeid waren, maar ze vonden de mensen erg vriendelijk en erg bereid om mensen, die uit andere staten kwamen te accepteren, want de meesten van hen kwamen oorspronkelijk ook niet uit Californië. Het ging het gezin voorspoedig in Californië en ze hebben nog steeds veel dierbare herinneringen aan de mensen en gebeurtenissen uit die tijd. Evy begon met het geven van piano- en gitaarlessen in hun huis en ontwikkelde zo een bloeiend bedrijfje en werd een veelgevraagd lerares voor jongen mensen die net begonnen hun vaardigheden in de muziek te ontdekken.

Na een veelbewogen periode van bijna 8 jaar als predikant, aanvaardde Phil de kans om als fulltime predikant te gaan werken voor jeugdkampen in noordwest Iowa. Met de zomers die ze in jeugdkampen hadden gewerkt nog in hun herinnering, vonden Phil en Evy dat hier een droom uitkwam.

Dat bleek echter niet zo te zijn. Hoewel het goed was weer dicht bij de familie te wonen -vader Harry was overleden in 1985 en moeder Wilhelmina's gezondheid ging achteruit- bleek Phil's werk als coördinator van het kamp erg zwaar te zijn. Het plannen van nieuwe cursussen met onzekerheid omtrent de steun

van de kampleiding, zelfs het strijd moeten leveren met de leiding, maakte dit werk zeer onbevredigend. Na twee jaar verhuisden Phil en Evy ongeveer 40 mijl naar het westen, naar Monroe, SD. waar hij predikant werd in de Reformed Church van Calvary. Die ervaring was bijzonder in het leven van de kerk en ook in dat van de Somsens.

Er werd een project gestart voor kinderen dat tot op de huidige dag bestaat en dat zich richt op alle kinderen in de gemeenschap en niet alleen op de kinderen van lidmaten van de kerk. Phil zat bij de brandweer waar hij was opgeleid tot vrijwillig brandweerman en waar hij ook secretaris was van die organisatie. Alissa trouwde en kreeg een kind (Ethan John Ledeboer, geboren 13 augustus 1996) en zij is later weer gescheiden. Leah trouwde met

Kent Kippes en kreeg een kind Isaac Jerome (geboren op 23 december 1997. Later kwamen Benjamin Philip (geboren 28 februari 2000) en Elizabeth Joy (geboren 11 oktober 2003) er nog bij.

Laat in 1997 beseftte Phil dat het werken in een gemeente steeds maar zwaarder werd en vond hij er niet meer zoveel voldoening in. Hij ging op zoek naar andere kerken en dacht er zelfs aan vrachtwagenchauffeur te worden. Tenslotte suggereerde een van zijn collega's hem er eens over na te denken zieken huispastor te worden.

En zo kwam Phil in het voorjaar van 1998 op sollicitatiegesprek bij twee trainingscentra, voordat hij ervoor koos te gaan werken op het Gundersen-Lutheran Medical Center in La Crosse, WI. Na daar bijna twee jaar gewerkt te hebben stapte hij in



De Somsen familie in de zomer van 2004

l-r: Coby, Leah, Phil, Alissa en Evy.

Bij de viering van het slagen voor College van Alissa en Coby, en het slagen voor de Medical school van Leah.

zijn huidige baan in Fort Dodge. Net zoals Phil & Evy van zwerven schijnen te houden en behoefte hebben aan nieuwe en andere ervaringen, zo zetten hun dochters deze traditie voort.

Alissa heeft twee keer examen gedaan voor College en zocht een baan voordat zij zich ging toeleggen op een carrière in het theater. Ze slaagde aan de Universiteit van Zuid Dakota in mei 2004 en volgt nu een Master opleiding aan de Southern Methodist Universiteit in Dallas, TX. Ze specialiseert zich in licht, decor ontwerp en make-up. Het programma aan de Southern Methodist Universiteit is een uitdaging en er is niet veel tijd voor haar en Ethan om samen te zijn.

Leah en haar gezin blijven zich maar voortbewegen door dat lange en ingewikkelde proces van een medische opleiding. Ze is uiteindelijk arts geworden, maar ze gaat nog een jaar door in een assistentschap voor interne geneeskunde in Sioux Falls, SD., terwijl Kent in de automatisering werkt bij een van de grote creditcard maatschappijen. In de zomer van 2005 gaan ze verhuizen naar Omaha, Nebraska, waar Leah kan beginnen in een 3 tot 5 jaar durend assistentschap in de anesthesiologie.

Evy reist elke week heen en weer (ongeveer 180 mijl) tussen Fort Dodge en Sioux Falls om voor de kleinkinderen te zorgen. Deze regeling hebben we sinds november 2003 en zal blijven duren (zo God het wil!) tot juli 2005. Kent en Leah hebben haar gevraagd dit reizen voort te zetten en ook naar Omaha te komen -ongeveer dezelfde afstand- maar Phil en Evy kijken er naar uit om wat meer tijd samen te hebben. We zullen moeten afwachten hoe dit allemaal afloopt!

Coby, the jongste, blijft maar reizen. Ze is afgestudeerd als gediplomeerd verpleegster in de zomer van 2003. Maar in plaats van te stoppen, is ze doorgegaan voor een bachelors graad in 2004. Na een tijdje te hebben gewerkt in hetzelfde ziekenhuis waar Phil werkt, nam ze een baan aan als reizend verpleegster bij een organisatie die haar plaatste in



I-r: Alissa, Coby en Leah
Eindelijk geslaagd!

Lewes, Delaware. Komend vanuit de Midwest, bracht ze de herfst van het jaar door aan de Atlantische Oceaan en woonde ze in de oudste stad in de oudste staat in de USA. De organisatie zorgde voor een mooi huis met drie slaapkamers op slechts een paar honderd meter van het strand. Ze werd er ook veel beter voor betaald dan voor normaal werk als verpleegster.

Sinds Kerst is Coby thuis en werkt in het Trinity ziekenhuis, maar spoedig zal ze weer op reis gaan. Ze heeft een korte termijn baan aanvaard bij Mercy Ships International www.mercyships.org. Het is medisch zendingswerk en ze sturen hospitaalschepen naar ontwikkelingslanden om medische hulp te verlenen die in die landen niet gegeven kan worden. Zij gaat werken op de SS Anastasis, die in de haven ligt van Monrovia, de hoofdstad van Liberia.

Gedurende drie maanden zal ze als verpleegster werkzaam zijn en hulp bieden aan de mensen die komen. Maar als ze aan boord gaat, zal dat niet voor de eerste keer zijn. Toen het gezin in Californië woonde, lag de SS Anastasis in de haven van Sacramento voor een informele rondtocht langs de USA.

Het gezin zag dat je een rondleiding kon krijgen en men werd op een zaterdagmiddag ingelicht over deze missie. Toen de rondleiding ten einde was en ze bij de boeg van het schip stonden, zei Coby tegen de anderen: 'eens zal ik zoiets gaan doen'. Op negenjarige leeftijd werd het gezien als een wens en een gril van een kind. Hoe weinig beseften de anderen toen hoe God deze hartenwens in vervulling zou laten gaan! Het leven blijft een avontuur. Zoals we met jullie willen delen, wat er met dit deel van de Somsen familie is gebeurd, zo zien we ook uit met blijde verwachting naar wat andere leden van onze wereldverbreide familie hebben geschreven.



Rennen door New York City

door Berto Somsen [423]

Niet alleen Ol' Blue Eyes Frank Sinatra wilde ontwaken in een stad die nooit sliep. Liefst 36.000 deelnemers beginnen elk jaar aan de zware tocht van 42,195 km op de beroemde Verrazano Narrows Bridge. Het parcours van de New York City Marathon voert de lopers door de vijf wijken: Staten Island, Brooklyn, Queens, the Bronx en Manhattan. De finish is in Central Park. De Marathon van New York in een constant gevecht van lijden en liefde. Maar er is zoveel meer. De twee miljoen toeschouwers, de spons over je gezicht. En steeds weer iets 'uniëks'. Samen met zijn zwager John D'Angelo [3820] liep Berto Somsen op 7 november 2004 zijn eerste New York City Marathon.

De voorbereidingen

In januari 2003 hoorde ik van een journalist van het dagblad Twentse Courant Tubantia voor het eerst van de prille plannen om met een groep Tukkers en Achterhoekers deel te nemen aan de Marathon van New York in november 2004. Deze krant organiseert al negen jaar loop-clinics met als doel deelname aan de halve marathon van Enschede. Men had het plan opgevat om in 2004, het tiende jubileum van de loop-clinics, met een groep van 175 hardlopers richting New York te gaan. Bij het horen van deze plannen was ik gelijk enthousiast en gelukkig waren mijn vrouw Carla en onze beide zonen Thijs en Joost dat ook! Want om een marathon te lopen en de daarbij noodzakelijke voorbereiding is één ding noodzakelijk: het thuisfront moet er achter staan. Ik besloot me in te schrijven en hoopte natuurlijk bij de 175 gelukkigen te horen. En ja hoor, in oktober 2003 kwam het goede nieuws; ik was ingeloot. We werden door de organisatie goed op de hoogte gehouden van de ontwikkelingen. Naarmate de maanden vorderden werd er meer en meer duidelijk over onze reis. Ook ons hotel in New York werd bekend: *The Grant Hyatt New York*. En dat kwam goed uit. Mijn zus, Anja D'Angelo- Somsen [426] en haar man John D'Angelo werken beiden in het Hyatt hotel in Orlando, Florida. Anja stelde voor, nu we toch in het Hyatt zouden verblijven, dat het natuurlijk prachtig zou zijn als Carla ook mee zou komen. Anja en John regelden een kamer voor ons en wij gingen een vlucht boeken voor Carla. John had al meerder marathons gelopen en het zou

prachtig zijn om samen deze marathon te lopen.

In mei 2004 liep ik de halve marathon van Enschede (tijd: 1.48.39); ik was tevreden en een goede basis was gelegd om door te trainen voor de hele marathon. Na Enschede nam ik iets gas terug en begin augustus begon ik volgens een schema te trainen. Mijn schema had ik zelf gemaakt aan de hand van trainingsschema's van de New York Road Runners, die ik op internet had gevonden. Het schema behelsde een periode van 14 weken.

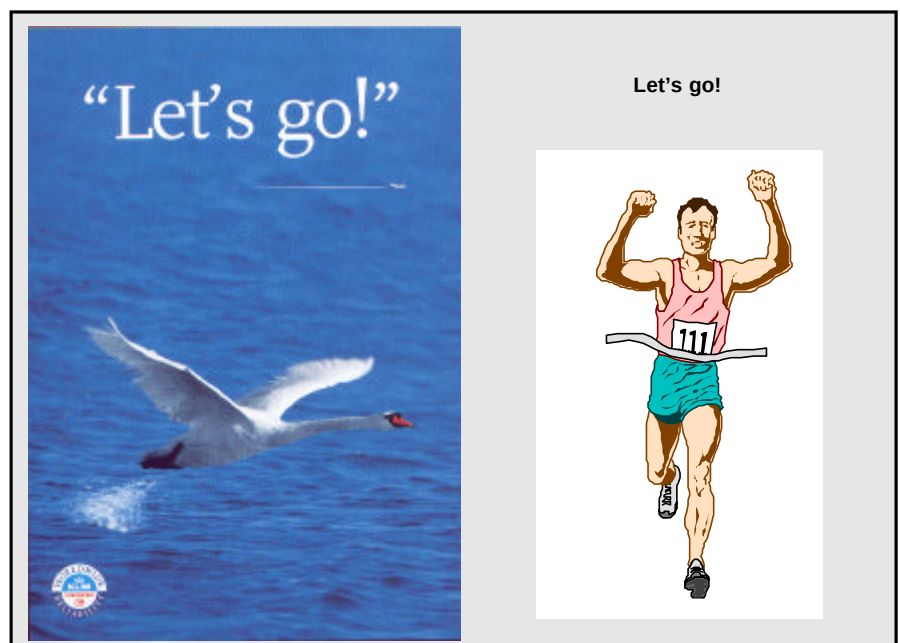
Maandag en vrijdag waren mijn rustdagen, de dinsdag, woensdag en donderdag mijn looppdagen. Op deze dagen liep ik veelal een ronde van maximaal één uur in het nabijgelegen Assinkbos. Een lange duurloop, welke van essentieel belang is in de voorbereiding voor een marathon, deed ik veelal op de zaterdag. De

tijdsduur varieerde van anderhalf tot drie uur. Voor de zondag stond er dan meestal een licht herstelloopje op het programma. Om de trainingen niet te eentonig te laten zijn, schreef ik in voor diverse recreatieve hardloopwedstrijden in de buurt.

Zaterdag 30 oktober liep ik mijn laatste trainingsrondje in Nederland, ik was er klaar voor! Niet overtraind, geen blessures, ik voelde me goed: laat New York maar komen!

Op weg naar New York

Woensdagmorgen 3 november afscheid genomen van Thijs en Joost, ze zijn enthousiast en wensen me veel succes! Carla brengt me naar Enschede vanwaar we met bussen vertrekken richting Schiphol. In Enschede neem ik ook afscheid van Carla, zij zal een dag later alleen naar New York vliegen. De gehele Tubantia-groep vliegt in vijf verschil-





l-r: John, Carla en Anja

lende groepen richting New York. Mijn groep vliegt met de KL641, met een geheel Twentse bemanning, rechtstreeks naar New York. Het welkom van de piloot gebeurt in drie talen: Nederlands, Engels en Twents. De vlucht verloopt voorspoedig. In New York aangekomen worden we met bussen naar het Hyatt hotel gebracht en daar ontmoet ik mijn zus en haar man. We gaan 's avonds met z'n drieën uit eten en maken een wandeling door New York. De volgende dag rijden we richting vliegveld Newark, het is slecht weer. We staan uren in de file maar gelukkig zijn we op tijd om Carla binnen te zien komen. Ze heeft een goede vlucht gehad. De rit naar het hotel verloopt voorspoedig. *Zaterdag 6 november staat de Continental International Friendship Run op ons programma.* Dit opwarmingsloopje van 6 km over een deel van het parcours brengt ons van het United Nations-gebouw tot aan de finish in Central Park. De sfeer is uitstekend, de vele vlaggen zijn kleurrijk en doen je -heel even- dromen van wereldvrede en vriendschap tussen alle volkeren. 's Middags brengen we een bezoek aan Ground Zero wat enorm veel indruk op ons maakt. Ook gaan we kijken in de nabij gelegen St. Paul's Chapel waar we ingrijpende indrukken opdoen van de ervaringen in de dagen direct na 11 september 2001. Voor die avond staat er vanzelfsprekend Pasta op het menu. We gaan vroeg naar bed want morgenvroeg loopt om vijf uur de wekker af.

Zondag 7 november 2004:

Marathon Day

Na een goede nachtrust melden John en ik ons om zes uur in de lobby van het hotel. We hebben veel lagen

kleding aan, het is nog koud buiten. We hebben beiden een oud joggingpak aangetrokken, die kunnen we tot vlak voor de start aanhouden en vervolgens weggooien. Ik heb het joggingpak van Anja aan, veel te klein maar het geeft de nodige warmte. Met bussen rijden we naar het enorme startgebied aan de voet van de Verrazano Narrows Bridge op Staten Island. We zullen ruim drie uur moeten wachten tot het startschot. We doden de tijd met eten, drinken en rusten. Hier is geen publiek alleen maar marathonlopers, het wordt drukker en drukker. Op een groot podium zijn optredens van bands. Het zonnetje breekt door, er hangt een ontspannen sfeer, we zeggen tegen elkaar: 'Het wordt een mooie dag'. Om tien over tien klinkt het startschot en zes minuten later druk ik mijn stopwatch in als ik over de startstreep loop. En weg zijn we op de toepasselijke tonen van Frank Sinatra's onsterfelijke 'New York': *If you can... make it there, you'll make it... anywhere.* Het eerste stukje over de Verrazano Bridge levert meteen een stevig klimmetje op, maar niemand die daar over klaagt. We hebben het geluk om over het bovenste wegdek te lopen. Het uitzicht van hieruit is adembenemend. Het gevoel is super, opeens denk ik aan mijn twee zonen thuis en spreek de wens uit dit gevoel nog eens met hen te kunnen delen. Op de voorgrond salueren verscheidene brandweerboten ons met tientallen kleurige waterstralen, als zijn we echte helden. De achtergrond is zo mogelijk nog indrukwekkender: de skyline van Lower Manhattan die ook zonder de Twin Towers uniek blijft. Ik moet een eerste keer op mijn lip bijten. Het zal niet het laatste emotionele

moment van die dag zijn. De volgende wijk die we doorkruisen is Brooklyn, waar we worden verwelkomd en aangemoedigd door bandjes lang de kant van de weg. Vervolgens naar Queens en op de Pulaski Bridge passeerden we het ½ marathon punt. Vervolgens op weg naar Manhattan, waar ik op de Queensboro Bridge geniet van de New York Skyline. Ik voel me goed en wil versnellen maar John weet uit ervaring dat het zwaarste deel nog gaat komen en hij weet me te temperen. Na een flinke afdaling belanden we op First Avenue, deze is oneindig lang en het is voortdurend klimmen, zo lijkt het wel.

Zover ik kan kijken zie ik over de volle breedte lopers en niet te vergeten al die enthousiaste supporters: 'You are



Berto

almost there' of 'You are looking good' heb ik vele malen gehoord en met nog 15 km te gaan kan ik die aanmoedigen goed gebruiken, het geeft me weer energie. Ook het *Tubantia Holland Punt* langs First Avenue, het kan niet missen. Oranje is de overheersende kleur. Voor de zekerheid had ik 's morgens voor vertrek uit het hotel de vrouw van een collega loper nog een bidon gevuld met energiedrank meegegeven, in de hoop dat ik haar zou treffen bij het *Tubantia Holland Punt*, maar het was er zo druk dat ik haar gemist heb. Niet zo erg, elke mijl stonden er langs de route lange tafels met water en energiedrank, vrijwilligers bij deze tafels geven je de bekers aan. John haalt meestal het water en geeft het aan mij. Hierdoor kan ik mijn tempo constant houden.

De Muur en de Finish

Na ongeveer 33 km krijg ik het moeilijk. Een bekend fenomeen voor

iedere marathonloper: *The Wall*. Vanaf dat moment loop ik op de automatische piloot. Ik kijk wat om me heen, veel lopers hebben het zwaar. Ik zie mensen die verdwaasd om zich heen kijken, die niet meer weten waar ze mee bezig zijn. Grote groepen wandelen, kunnen niet meer hardlopen. Ik wil niet wandelen, wil blijven rennen! John spreekt me moed in, ik probeer te genieten van de omgeving en van de hele entourage, ik moet door. We naderen Central Park dat aan de East Side gepasseerd wordt, een lang traject 'vals plat'. Na 38 kilometer gaan we het Central Park in. We horen de speaker en het gejoel bij de Finish. Bij de finish zitten Carla en Anja met spanning op ons te wachten, we zijn bijna vier uur onderweg. Central Park is lastig, kleine klimmetjes, scherpe bochten. Ik begin nu honger te krijgen. Nog een paar honderd meter en ik zie het finishgebied. John en ik kijken elkaar aan en geven elkaar de hand, we hebben het gered! Vijftig meter voor de finish horen we opeens onze namen, we kijken naar rechts, daar zitten Carla en Anja



Berto en John finishen in Central Park

samen met de ouders en broer van John, we zwaaien naar ze. Dan passeren we de finish. Mijn eerste marathon zit erop. We hebben er 4 uur 14 minuten en 46 seconden over gedaan. Plaats 13.087 van de 36.562 gefinisden. Het klopt wat ze zeggen: De marathon van New York is een etter van een marathon; het enige stuk dat vlak is, is het gedeelte waar je dént dat het vlak is. Direct na de finish weet ik het: *hier kom ik weer!*

Stan en Jeanne Somsen's 60-jarig huwelijk

door Jeanne K. Somsen-Theobald [2412]

In een brief van Stanley J. Somsen [2408] en zijn vrouw Jeanne [2412] geeft Jeanne een korte terugblik op een lang huwelijksleven. Zestig jaar hebben ze lief en leed gedeeld. Deze Somsens wonen in Fontana, Californië, in de omgeving van Los Angeles, waar zij verschillende keren Nederlandse Somsens op bezoek hebben gehad. Dirk Somsen [136] uit Hillegom is er een paar keer geweest toen hij voor zijn werk in L.A. moest zijn. In 1998 hebben Johan Somsen [1089] en Yvonne Reijs [3926] tijdens een rondtrip door de USA hen ook bezocht. Voor de grote Somsen reünie van 1997 waren Stanley en Jeanne speciaal overgekomen uit Amerika en denken daar nog steeds met veel vreugde aan terug. Jeanne besluit haar brief met de veelzeggende woorden: 'Bedankt dat jullie zulke aardige familieleden zijn'.



1944: Trouwfoto



2004: 60 jaar samen

Stan [2408] werd in 1924 geboren in North Dakota en verhuisde naar Californië toen hij nog een tiener was. Ik, Jeanne [2412], werd in Californië geboren in 1924. We ontmoetten elkaar in september 1944 en we trouwden op 5 december 1944. We verhuisden van Los Angeles naar Barstow, waar Stan bij de spoorwegen werkte. Onze dochter Carol [2413] is daar geboren.

Daarvandaan verhuisden we weer naar L.A. en we gingen allebei werken bij Hughes Aircraft Company. Stan werkte in het transport en ik was tekenaar. We hebben er meer dan 30 jaar gewerkt en gingen allebei met pensioen toen we 60 waren. We hebben veel gereisd: kamperen, cruises gemaakt en we hebben gevlogen. Ik denk echter dat de mooiste tocht die we ooit gemaakt hebben de reis naar de reünie in Holland was. Het was geweldig om te zien waar Stan's familie vandaan kwam en om zijn vele geweldige familieleden te ontmoeten.

Zes jaar geleden zijn we naar Fontana, CA. verhuisd, waar veel van onze familieleden wonen en op 5 december 2004 hebben wij met 25 van hen in ons favoriete restaurant ons 60-jarig huwelijksfeest gevierd. We hebben een goed leven gehad tot dusver en we hopen dat het nog heel lang voortduurt.



Jeanne, 2de van rechts, tijdens de Reünie 1997

Onze (zon)dagen in Baldwin 1949

'Dag mevrouw Somsen, je baas heb ik al gesproken'

door Theo Somsen [227]

Jan Willem Somsen [352] en zijn vrouw Johanna (Anna) Frederika Somsen-Kemink [353] uit Amsterdam trokken er in 1949 op uit om hun familie in Canada en Amerika te bezoeken. En zo bezochten zij ook de neven en nichten van Jan Somsen in Baldwin, Wisconsin. Zij hielden van deze reis een uitgebreid dagboek bij en daarvan selecteerden wij een aantal passages. Passages die vooral zien op de zondagen die zij in Baldwin verbleven, want dit jaar viert de First Reformed Church van Baldwin haar 100-jarig bestaan en ook de Baldwin-Somsens behoorden tot de grondleggers van deze kerk. Zet u schrap, want Jan en Anna naderen Baldwin..!



Baldwin's luie heuvels



Christian Reformed Church

Donderdag 30 juni 1949

Wij vervolgen onze tocht en rijden weer door Wisconsin's vruchtbare dreven. De farms zien er hier over het algemeen beter uit. Ze liggen schitterend tegen de heuvels aan, wat een schilderachtig aanzien geeft. Droog is het hier wel; men verlangt er naar regen, doch deze laat tot op heden nog al op zich wachten. (...) Steeds passeren we verschillende dorpen en gaan over uitgestrekte wegen langs farms en weilanden. Dan staat er een bord, waarop vermeld wordt: *Welcome in Baldwin*. Onze spanning stijgt: nu zullen we de Somsen familie's zien, die zo dikwijls geschreven hebben, dat we moesten komen.

Heuvel op, heuvel af. Links van de weg op een kruishoek staat de Chr. Geref. Kerk midden tussen de farms, plm. 20 minuten lopen van het dorp. Het dorp zelf ligt daar zo rustig onder het groen geboomte. (...) Claude (verre familie uit Grand Haven, Michigan, red.) zoekt die straat op en ja hoor, daar staat het aangeduide huis. Claude rijdt de wagen tot de garage achter het huis, loopt naar de voordeur, klopt, doch krijgt geen gehoor. Loopt naar de achterdeur en jawel hoor, daar komt Jenny, die de deur openmaakt, gevolgd door Dina. De beide nichten zijn blij ons te zien. We verlangen echter voor alles eerst naar een verfrissend bad, wat we dan ook direct nemen. En daarna gaan we rustig zitten. Het diner, dat spoedig op tafel komt, laten wij ons goed smaken. Ja, men bemerkt dat hier nog enige gewoonten en gebruiken uit Gelderland achter zijn gebleven, wat ons aangenaam aan doet. Zij vragen, of ik wil voor wil gaan in gebed en wil eindigen met dankzegging en lezen uit de Hollandse bijbel van oom Jan en tante Anna. (...) Fijn, dat we Gelders met hen kunnen praten.

Tegen 6 uur komen Herman en Ella thuis. Na de hartelijke begroeting gaan we aan tafel. Dina vraagt, of ik -zolang wij bij hen zijn- wil voorgaan aan tafel en lezen, want -zegt ze- we verstaan het Hollands goed. Aan dit verzoek hoop ik te voldoen. 's Avonds rijden we even rond, neef Edward staat in de Schaop (shop, red.), hij heeft een kapperszaak. Ik zeg tegen Dina, die de wagen bestuurt, laat mij er even heengaan, dan moet je eens zien, hoe die zich houdt. Ik loop de zaak binnen, hij kijkt mij aan, neemt mij nog eens op, kijkt dan naar buiten en zegt dan opeens: 'Ha, Jan!' en drukt me de hand.

Jammer, dat hij doof is en lijdt aan gewrichtsreumatiek. We praten wat met elkaar en ik vraag hem intussen, of hij even mijn haar wil knippen. Natuurlijk wil hij dat en zo ga ik na een poosje geheel gemoderniseerd bij hem vandaan.

Zondag 3 juli 1949

Zondagmorgen staan we om half



Heel veel neven en nichten

I-:

Ella Somsen [339], Minnie Somsen-Kappers [334], Gertrude Somsen-Snoeijenbosch [327], Sally Somsen-Forman [811] met in haar armen zoon Billy [815], Lilas VandeVrede (getrouwd met James Wernlund [803]), Wilhelmina Somsen-Muyskens [341], Geraldine Ista-Somsen [2472], Minnie Wernlund-Somsen [320], Laverne Somsen-Voskuil [2785], Nell Somsen-Tellman [323], Anna Somsen-Kemink [353], Celia Berkseth-Wernlund [801], Dena Somsen [337], Jennie Somsen [335].
Gehurkt: Jan Somsen [352].

predikatie over Matheus 10:28 'En vreest niet voor degenen, die het lichaam dooden, en de ziel niet kunnen dooden; maar vreest veel meer hem, die beide ziel en lichaam kan verderven in de hel.' Hij is een ernstig prediker en we kunnen hem vrij goed volgen. De kerk is vol en na afloop der dienst spoedt de dominee zich naar de uitgang om groot en klein, jong en oud, de hand te reiken, en noemt ze allen bij de naam, wat ik een buitengewone prestatie vind.

Buiten de kerk spreken we met verschillende mensen van Hollandse afkomst, ook Harmeling, die broer Johan naar Chicago heeft gebracht in 1934. Tegen 3 uur komt Henry met vrouw en 2 kinderen uit Bloomer (Wisconsin) op visite.

Het is de jongste neef, die wij nog niet gezien of gesproken hadden. Hij is 47 jaar, gezellig type, en we hebben dan ook al gauw contact met elkaar.

acht op, ontbijten, en gaan om 9 uur met de auto naar de kerk. Nauwelijks zijn we de kerk binnen of degene, die ons als lid een blaadje van de kerk uitreikt, vraagt ons, of we uit Holland komen. Op mijn bevestigend antwoord en wedervraag vertelt hij, Huitink te heten en van Winterswijk te komen. We gaan op de ons aangewezen plaatsen zitten. In de dienst gaat Ds. Muyskens voor en leest Psalm 19, preekt over het 14e vers 'Laat de redenen mijns monds, en de overdenking mijns harten welbehagelijk zijn voor Uw aangezicht, o HEERE, mijn Rotssteen en mijn Verlosser.'

Een dameskoortje zingt afwisselend en bloemen versieren het podium. De preek is goed te volgen, vooral nu het een bekende psalm betreft.

Bij het verlaten van de kerk stond de dominee aan de deur en gaf ons allen een hand. Hij vroeg mij, of ik nog iets van de preek begrepen had. Tegen Anna, die een eindje achter mij liep, zei hij: 'Dag mevrouw Somsen, je baas heb ik al gesproken.' Thuis hebben we heerlijk gegeten. We zaten in de kelder, want boven is het te warm. 's Middags



Baldwin: First Reformed Church
(afgebrand in 1949, kort na het vertrek van Jan en Anna!)

thuis gebleven en 's avonds op visite bij neef B.J. Somsen, die ook een mooi huis bewoont. Een zuster van de dominee is getrouwd met neef Harry.

Zondag 10 juli 1949

Om half acht staan we op en maken ons gereed om samen naar de kerk te gaan, met de nieuwe wagen. Ds. G.C. Muyskens gaat hier voor met en



I-: Mrs. Muyskens, Rev. George C. Muyskens, Harry Somsen

Hij werkzaam bij de boterfabriek als controleur. De tijd vliegt met dat gebabbel om en na de lunch gaan we naar de Chr. Gereformeerde Kerk, waar Ds. Everhuis voorgaat. Hij preekt over Psalm 16, vers 8. 'Ik stel mij den Here gedurig voor mijn aangezicht; omdat Hij aan mijne rechterhand is, zal ik niet wankelen.' luidt de tekst. Ook deze preek is vrij goed te volgen, het Kompas waar de Christen op reizen moet.

Uit de kerk treffen wij een stel Achterhoekers, in de kerk spreekt Mr. Van Someren mij aan, een goede bekende van broer Johan. Dan te Grotenhuis, Gebr. Wevers en Geurkink. Ook Ds. Everhuis spreekt ons aan en verzoekt ons de groeten over te brengen aan Dr. Boshouwer en Bavinck. Een klein uur hebben we buiten de kerk met de Achterhoekers staan praten, waar wij eerdaags op visite moeten komen. Tegen 10 uur 's avonds thuis. Nog gezellig zitten praten tot half twaalf en dan naar bed.

Zondag 17 juli 1949

Bij zendeling Corn. Muyskens ter kerke. Hij is een broer van de dominee en werkt in Greyhawk, Kentucky. Hij preekte en vertelde van zijn arbeid onder de Indianen. Ook is hij een zwager van neef Harry Somsen, want deze is gehuwd met zijn tweelingzuster. Wij kunnen niet veel van zijn preek maken; is wat onduidelijk. 's Avonds idem. 's Avonds komt de gehele familie Muyskens bij ons op visite. Nu, dat was een zeer gezellige avond.

Zondag 24 juli 1949

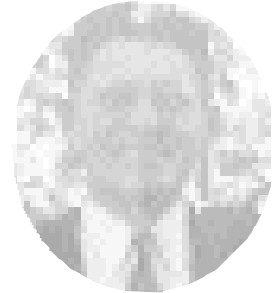
Ter kerke gegaan, waar Ds. Muyskens voorgaat. Mevrouw Stronks speelt de psalmen 42, 68 en 150, hetgeen fijn klinkt, want hier worden geen psalmen meer gezongen in de kerken, allemaal liederen. 's Middags komen Harry en Henry met hun gezinnen. Gezellig gepraat. 's Avonds weer ter kerke. De nichten zorgen er steeds opnieuw voor, dat de tafels ruim voorzien zijn. Van Henry en zijn gezin nemen wij nu voorgoed afscheid. Zij vertrekken voor kerktijd. 's Avonds naar neef Albert, wat zeer gezellig was. Jammer, dat hij doof is, ook al is hij in het voorjaar geopereerd.



Drie volle neven
l-r: Henry [342], Jan [352] en
Herman Somsen [330]

Opmerkingen:

De bijbelteksten zijn ontleend aan de toen ter tijd gangbare 'oude' vertaling.



met Cindy Somsen [814]



boven l-r: Barbara [3851], Grace [3855], Ann [3853] en Louise [3842] Berkseth
onder: Charles (Skip) Rasmussen [2770]

Familieberichten

In deze rubriek attenderen wij u op de familieberichten die ons bereikten. Wij geven deze graag aan u door en bedanken iedereen, die de moeite nam ons op de hoogte te stellen van de blijde of droevige gebeurtenissen in hun en onze familie. Dit stelt onze adviseur, Dick Somsen uit Zwolle, in staat ons genealogisch bestand 'up to date' te houden en wij hierover kunnen berichten in Somsen Horizon. Wij stellen het zeer op prijs als u uw familieberichten (als kan mét een foto!) toezendt aan ons secretariaat: Somsen Stichting, Jan Tooropstraat 2, 3817 PZ Amersfoort.

Geboren

28-04-1998: Sjoukje [5413] d.v. Bob Somsen [428] en Marjo Annema [2064]

27-09-2001: Devin Gordon [5417] z.v. Michael Paul Anderson [3939] en Lori Michelle Gordon [5414]

22-07-2002: Noa [5406] d.v. Frank Leneman [5405] en Karin Somsen [2240]

13-05-2004: Ilya Gé [5361] z.v. Johan Friso Jansen [5360] en Ingrid Wilhelmina Somsen [997]

01-09-2004: Levi [5366] z.v. Mark Alexander Somsen [1423] en Jolanda Valkman [4758]

03-12-2004: Fleur Gerjanne [5407] d.v. Frank Leneman [5405] en Karin Somsen [2240]

20-12-2004: Jordyn Kay [5402] d.v. Jason Ronald Zignego [2762] en Kristen Kay Kaberna [3218]

09-01-2005: Jared Gordon [5418] z.v. Michael Paul Anderson [3939] en Lori Michelle Gordon [5414]

Gehuwd



18-09-1999: Michael Paul Anderson [3939] en Lori Michelle Gordon [5414]

06-04-2001: Frank Leneman [5405] en Karin Somsen [2240]

29-12-2003: Johan Friso Jansen [5360] en Ingrid Wilhelmina Somsen [997]

19-05-2004: Jacob Herman van den Essenburg [5390] en Abelina Wilhelmina Somsen [711]

Overleden

25-10-2004: Geert Klompier [1055], 56 jaar, Arnhem

16-11-2004: Johanna Navis-Hoopman [379], 86 jaar, Aalten

16-11-2004: Grietje Somsen-Maret [1978], 90 jaar, Dinxperlo

01-12-2004: Frederik Johan Schuurman [1957], 97 jaar, Dinxperlo

22-12-2004: Roelof Somsen (Roelie) [1292], 49 jaar, Aalten

02-03-2005: Arent Jan Willem Somsen (Wim) [500], 75 jaar, Arnhem



Het geloof nu is de zekerheid der dingen, die men hoopt, en het betwift der dingen, die men niet ziet.
Hebreeën 11 : 1

In zijn vertrouwde omgeving hebben wij afscheid moeten nemen van mijn lieve en zorgzame man, onze vader en opa

ir. ARENT JAN WILLEM SOMSEN
Aalten, [500] Arnhem,
17 februari 1930 2 maart 2005

Arnhem:
G. B. Somsen-Klein Wolterink

Arnhem:
Henriëtte Somsen
Piet Boer
Hannah, Simon, Julia

Zwolle:
Gerard Somsen

Amsterdam:
Jolanda Somsen
Nico Kortland
Immer

Halévystraat 10
6815 HC Arnhem

Wij gedenken hem op maandag 7 maart om 13.00 uur in de Vrijzeniskerk, Beethovenlaan 7 te Arnhem. Voorafgaand is hier van 12.30 uur tot 12.50 uur gelegenheid om afscheid te nemen.

Na de dienst vindt de begrafenis plaats op begraafplaats Moscowa, Waterbergseweg 18 te Arnhem.

Na de begrafenis kunt u de familie ontmoeten in het Noorderhok, achter de kerk.



Roelie
Somsen

Achterpagina:

Onlangs verscheen een boek met maar liefst 80 natuur- en landschapfoto's. Het zijn foto's van de vier seizoenen gemaakt in en om het Achterhoekse dorp Eibergen. Ons bestuurslid Ben Somsen [396] is de auteur en vooral: de fotograaf. Via hem (zie de Colofon) kunt u dit prachtige boek '... om Eibergen' bestellen voor slechts € 9,95 excl. porto.



zomer



herfst



winter



lente